

SLADKÝ ŽIVOT

A romantic couple in a close embrace, about to kiss. The man is wearing a dark blue suit and the woman is wearing a pink dress. They are outdoors with greenery in the background.

Susan Stephensová
Čekala
jak Penelopa

SUSAN STEPHENSOVÁ

ČEKALA
JAK PENELOPA

PŘEKLAD

ČESTMÍR JONÁŠ

Milá čtenářko,

je tomu pár měsíců, co jsem se v podstatě tak napůl náhodou dostal do Marbelly. To je takové jedno docela slavné městečko v Andalusii. Ano v téže Andalusii, z níž pochází Raúl, hlavní hrdina příběhu Playboy z Andalusie, který tenhle měsíc vychází v edici Sladký život Duo.

A součástí Marbelly, dva tři kilometry dále na západ, je luxusní přístav, který se jmenuje Puerto Banús. No a právě v tomhle přístavu měl Raúl svou jachtu.

Proč o tom mluvím...? Když si přečtete některý z mých příběhů plných milionářů, knížat a princezen, nabudete dojmu, že místa, kde se děj povídek odehrává, jsou mondénní a plná luxusu, takže našinec aby se tam bál... A víte, že to tak vůbec není? V té Marbelle jsem si koupil sendvič v úplně obyčejném a docela levném supermarketu, po ulicích tam chodí úplně obyčejní lidé a, a to je docela zábavné, je tam dokonce česká hospoda, kde čepují plzeňské pivo.

Takže o tom mé příběhy nejsou... A Vy samozřejmě víte, o čem jsou. O lásce. O lásce, která může vykvést kdekoliv a kdykoliv.

A když člověka srdce bolí, nebo mu naopak bije vzrušením, je vlastně úplně jedno, kolik má na kontě a jakou barvu má jeho krev!

Takže si užívejte mých příběhů o lásce. A hlavně si užívejte lásky!

... s láskou

Váš Harlequin

Susan Stephensová

**ČEKALA
JAK PENELOPA**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Untouched Until the Greek's Return

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2024

Překlad:
Čestmír Jonáš

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2024 Susan Stephens
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2025
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-1780-7 (EPUB)
ISBN: 978-83-291-1781-4 (MOBI)
ISBN: 978-83-291-1782-1 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Cítil klid před bouří.

S podobným tušením se Xander Tsakis setkal jen jednou, to když jej Eleni a Romanos Tsakisovi doslova vytáhli ze strouhy a vzali do svého domu, aby jej vychovali jako vlastního. Nevěděl, co víc by si ještě mohl od života přát. Zázrak jejich lásky jej obdařil vším, o co většina lidí jen usilovala a čeho nikdy nedosáhla.

Usoudil, že teprve čas ukáže, jakou podobu bude nadcházející bouře mít, pročísl si rukou neposlušné černé vlasy a pohodlněji se usadil v sedadle nejmodernějšího vrtulníku. Letěl jím na malý ostrov Praxos u západního pobřeží Řecka. Ne vždy cestoval tak luxusně jako dnes. V dětství byl rád, když se mu tu a tam povedlo svézt na korbě popelářského vozu. Jeho vzestup z chudinské čtvrti se ale neobešel bez tragédií. Nedávná ztráta adoptivního otce, miliardářského filantropa Romanose Tsakise, byla jen poslední z mnoha, které jej potkaly.

Zvykl si už, že všechno v životě je pomíjivé. Jeho matce bylo sotva šestnáct, když ho přivedla na svět. Zemřela krátce po porodu. Její smrt prý způsobil nedostatek péče.

Už v útlých šesti letech se pevně rozhodl, že si vybuduje lepší život, než do jakého vykročil. Dodnes si pamatoval, jak se po nocích potuloval kolem pětihvězdičkových podniků a zpovzdálí nenápadně sledoval,

jak před nimi z nablýskaných limuzín vystupují bohatí a slavní.

Štěstí se na něj poprvé usmálo v podobě Romanose Tsakise. Všiml si ho, když se jednou přehraboval v popelnicích za restaurací oceněnou michelinskou hvězdou. Kdyby tehdy Xanderovi vrozený instinkt nenapověděl, že se mu právě nabídla příležitost, na kterou tak dlouho čekal, možná by se navždy spokojil se studenými zbytky od stolů bohatých.

Čas ukázal, že jeho tušení ohledně Eleni a Romanose bylo správné. Život, který vedl předtím, jej ale poznamenal natolik, že jim zprvu nedovedl uvěřit. Trvalo dlouho, než jejich láska prolomila hradby, kterými si jako malý obrnil srdce. Získali si jeho důvěru jen proto, že se o ni nikdy nepřestali usilovat. Oba byli tak plní nezištné lásky, až časem uvěřil, že k dokonalosti jim chybí už jen svatozář.

Jejich vlastní syn, Achilles, se bohužel až příliš dobře hodil pro roli ďábla, protipólu jejich laskavosti. Byl o tři roky starší než on, už od první chvíle ho nenáviděl a všemožně mu dával najevo, že s ním nechce mít nic společného. Jen díky Elenině a Romanosově trpělivosti a lásce u nich Xander vydržel až do dospělosti.

Cesta, na kterou se dnes vydal, měla napravit vše, co na ostrově jeho dětství Achilles napáchal od předčasné smrti svých rodičů. Ubytovat se chtěl ve Velkém domě, jak se odjakživa říkalo rodinnému sídlu Tsakisových. Při vědomí, že tam na něj už nebude čekat Eleni ani Romanos, aby jej přivítali vřelým objetím, se jej zmocnil smutek.

Eleni zemřela nečekaně. Osud ji tak alespoň ušetřil utrpení z výsledků pitvy Romanose a Achilla. Prokázala, že když se oba zřítily ze skály, byl Achilles za volantem vozu opilý.

V době druhé tragédie pracoval Xander na místě tak odlehlém, že na něm ani neměl telefonní signál. Než se stačil vrátit, byli už otec i bratr pohřbení.

Měl jsi tam být, abys tomu zabránil. Nemohl jsi ale být na dvou místech najednou... a ten projekt pro Romanose tolik znamenal...

I dnes se jej zmocňoval pocit viny. Byl tehdy napůl šílený žalem, i když ještě nevěděl, že se dozvídá sotva polovinu toho, co se za jeho nepřítomnosti na ostrově odehrálo. Jeho štáb usoudil, že je lepší udržovat jej v nevědomosti, dokud se nevrátí na Praxos a nezjistí to sám. Achilles nechal ostrov od matčiny smrti doslova vykrváčet.

„Zastav chvilku nad školou,“ nařídil pilotovi, aby nemusel dál přemítat nad tragédií, na které už nemohl nic změnit.

Nepochyboval, že škola, do které kdysi chodil, bude zchátralá podobně jako zbytek ostrova. Zkrotil nával hněvu a zahnal jej do tajné schránky, ve které byly uzamčené všechny jeho city. Znovu si přečetl poslední Romanosovu textovku a bezděky sevřel telefon o něco pevněji. Připadlo mu, jako by v několika řádcích textu zůstal navěky zachovaný alespoň střípek Romanosovy dobroty.

Nasel jsem pro skolu skvelou učitelku.

Jmenuje se Rosy Boomova.

Postarej se o ni, Alexi.

Praxos ji nesmi ztratit.

Znovu pocítil nával výčitek svědomí. Po Elenině smrti chtěl zůstat se zarmouceným Romanosem, ten jej ale prosil, aby dovedl do konce vyvrcholení jeho životního díla – čistírnu pitné vody.

„Tady už nemůžeš ničemu prospět,“ trval tehdy na svém Romanos. „Ti lidé tě potřebují. Jejich děti si zaslouží stejnou šanci, jakou jsem dal já tobě...“

Alex věděl, že nemá jinou možnost než podřídit se jeho vůli. Někdy mu připadlo, jako by byl Romanos jediný člověk, který mu kdy skutečně porozuměl. Ze vzkazu o nové učitelce se zdálo, jako by Romanos

vytušil, že on sám už onu ženu prvními měsíci jejího života na ostrově nebude moci provést.

Podle toho mála, co o ní zatím věděl, mluvila řecky. Na univerzitě studovala klasickou literaturu a k akademickému titulu pak přidala ještě učitelský diplom. Zopakoval si v duchu její jméno.

Rosy Boomová.

Zkusil si ujasnit, jestli se s ní už někdy setkal.

Možná na Elenině pohřbu?

Ani dnes si nedovedl vybavit všechny podrobnosti onoho strašného dne. Soustředil se tehdy jen na podporu Romanose a lidi v okolí vůbec nevnímal. Vypudil tedy z mysli myšlenky na mladou ženu, jejíž podobu si vůbec nevybavoval, a znovu se soustředil na svůj plán. Věděl, že musí především zjistit, jak vážné jsou problémy, a teprve pak se starat, aby se obyvatelům ostrova dařilo lépe než za Achillových časů.

Pokrčil rameny, uvolnil si kravatu, s úlevou vydechl a rozeplnul si pár knoflíků košile. Zbavil se manžetových knoflíčků s brilianty a bez zájmu je pohodil na stolek před sedadlem. Protáhl se a připomněl si, že obrovské sumy peněz vydělal jen kvůli slibu, který kdysi dal Romanosovi. Navrácení stability Praxosu byla jen jedna z mnoha bitev jeho nekonečného boje proti strádání a chudobě.

„Už jsme skoro nad školou,“ oznámil mu pilot.

Sevřel zuby v očekávání další ukázky toho, jak nechal Achilles ostrov zchátrat. Nevěděl, jestli je škola vůbec otevřená a jestli Achilles nezpronevěřil i peníze určené na školní výuku.

Překvapilo jej, že na první pohled se vše zdálo v naprostém pořádku. Po hřišti se proháněly děti a hrály si na honěnou s nějakou mladou ženou. Usoudil, že je to nová učitelka. Když uviděla jeho vrtulník vznášející se vysoko nad jejich hlavami, zastavila se a pokynula dětem, aby se shromáždily kolem ní. Působilo to, jako by je chtěla chránit vlastním tělem.

Byla jen o málo vyšší než její svěřenci. Kromě bohatých kaštanových vlasů, jejichž prameny tu a tam unikaly z přísného účesu, na ní nebylo nic nápadného. Zaujalo jej ale, jak chtěla instinktivně chránit své žáky, a podvědomě jí připsal nehrané gesto k dobru.

Tak tohle je tedy ta Rosy Boomová.

Šestým smyslem vycítil náznak určitého spojení, zatím mu ale zůstávalo záhadou, proč by mu mohla být užitečná jinak než jako učitelka.

„Děkuju. Zaleťte nad hladinu moře a sestupte do tří metrů,“ obrátil se znovu k pilotovi. Když se pak vrtulník ocitl nad volným mořem, svlékl se a otevřel dveře těsné kabiny. Oblečený jen do černých hedvábných boxerek se vrhl do chladivé náruče moře. Moře byla jediná věc, která se nezměnila, a teprve v něm se cítil skutečně svobodný. V duchu slíbil, že se bude o ostrov starat stejně jako kdysi Romanos a postará se, aby se Praxos i jeho obyvatelé vrátili do šťastnějších dob.

Tak to je on! Xander Tsakis!

Když vrtulník vrhl stín na hřiště, Rosy se bezděky zachvěla. Nevěděla, jestli bude Xander lepší hospodář než jeho bratr Achilles. Nabízel se jen jeden způsob, jak to zjistit. Rozhodla se, že se za ním při nejbližší příležitosti vydá a zpříma se ho zeptá, jestli jim bude ochotný pomoci.

Mlčky teď sledovala, jak se stroj zastavuje těsně nad hladinou moře. Otevřela se dvířka a Rosy v nich na okamžik zahlédla mužskou postavu.

Byla ještě impozantnější, než si ji z vyprávění ostrovanů představovala. Jeho tělo bylo jedním slovem nádherné, bez jediné známky bledé kancelářské ochablosti. Vypadal přesně tak, jak ho popisoval tisk, jako bezohledný, tvrdý playboy. Několik chviliek balancoval na přistávacím rámu vrtulníku, pak dokonale šipkou skočil do moře.

Její tělo odpovědělo na pohled na bezmála nahého

Xandera záchvěvem vzrušení. Musela si rázně připomenout, že se dívá na Achillova bratra. Možná neměli stejnou krev, ale nechtělo se jí uvěřit, že když vyrůstal po jeho boku, je jiný. I když věděla, že Achilles navždy odešel, vždy, když vešla do třídy, jí připadlo, jako na ni hned za rohem číhala jeho chlípná tvář. Pokaždé si vzpomněla na pach jeho těla, které ji tisklo na lavici, a každé se při té vzpomínce otřásla odporem. Nechtěla domýšlet, co by se tehdy stalo, kdyby jej nevyrušila její kolegyně Alexa.

Bojovně vysunula čelist a slíbila si, že ať je Xander takový nebo makový, při první příležitosti mu vysvětlí svoji starost o budoucnost školy. Věděla, že rozhovor nemůže dlouho odkládat. Rodina Tsakisů vlastnila celý ostrov a platila na něm všechny mzdy. Tento systém ale fungoval jen do chvíle, než začal Achilles za zády svého otce zpronevěřovat peníze na výplaty. Nedostatek hotových peněz ostrovany zanedlouho přivedl k výměnnému obchodu a houfnému úprku na pevninu.

Priměla se znovu soustředit na děti. Vrátila se s nimi do třídy, kde se s nimi připravovala na původně náboženskou slavnost Panigiri. V šťastnějších časech, kdy ještě žili Eleni a Romanos, se jí s nadšením účastnil celý ostrov. Bez peněz musela být letos skromná. Vše záleželo na dobrovolnících a tom, co mohli darovat nebo půjčit. Slavnost měla být mimo jiné symbolem jejího boje proti chudobě, ve kterém byla rozhodnutá stůj co stůj zvítězit.

Usadila se se zkříženýma nohama do kruhu k dětem, aby jim pomohla s výrobou papírových girland. Tu a tam hodila pohledem k oknu v marné naději, že znovu uvidí Alexandra Tsakise.

Bude tentokrát oblečený?

Vzpomněla si na první setkání s Romanosem, mužem, který ji přiměl k přestěhování na ostrov. Už od prvního setkání vycítila, že mu může důvěřovat.

Studium starořecké kultury ji přimělo naučit se i moderní řečtinu a jej nadchlo, když na něj poprvé promluvila v jeho rodném jazyce. Sotva se dozvěděl, že mluví řecky, nabídl vítaný způsob, jak uniknout vlastnímu trápení. Rozhodnutí přestěhovat se z Británie na Praxos nikdy ani na okamžik nelitovala.

„Slečno, slečno...“, vyrušily ji děti ze vzpomínek.

S úsměvem je pochválila za to, že používají její jazyk i mimo hodinu angličtiny.

„Je to už dost dlouhé?“ zeptali se nadšeně její svěřenci a s hrdostí předvedli pospojované vlaječky.

„Ano, je,“ odpověděla jim. „*Nai einai*.“

Chtěla, aby na letošní slavnost ostrov nikdy nezapomněl. Byla důležitá v tom, že při ní obyvatelé mohli znovu získat ztracenou sebedůvěru. K tomu ale potřebovali nejen Xanderovu přítomnost, ale především jeho finanční podporu. Nevěděla, jak jinak by se ostrov mohl znovu postavit na vlastní nohy. Když si znovu vybavila pohled na jeho tvrdé, silné tělo, přeběhlo jí po páteři nevíтанé zachvění. Mohla jen doufat, že k ní projeví víc respektu než Achilles.

Těžko by ale mohl projevit mň, dodala v duchu zachmuřeně. Zkřížila si ruce na hrudi a nevědomky si na pažích sklouzla dlaněmi po místech, kde jí je tehdy Achilles pohmoždil.

Zapomeň na Achilla! Vypuť ho z hlavy!

V Anglii nebylo nic, k čemu by se mohla vrátit. Otcova nová manželka jí dala jasně najevo, že už není v domě svého dětství vítaná. Nechtěla otcí po matčině tragické smrti odpírat druhou šanci na lásku, ale už od prvního setkání ji připadalo, že macecha nemá zájem o otce, ale spíše o krásný dům, který s matkou tak dlouho budoval. Když ji prosil, aby mu dala prostor k navázání nového vztahu, věděla, že to jsou slova laskavého, jemného muže, a upřímně si přála, aby v podzimu života našel nové štěstí. Všechno se ale začalo

jevit jinak v okamžiku, kdy našla svoje věci halabala nacpané v kufru před prahem domu, od kterého už neměla klíč.

„Zasloužíte si vlastní život,“ usoudil o něco později Romanos, když jí nabízel možnost učit a bydlet na Praxosu.

Vypudila neveselé vzpomínky z mysli a zkusila se soustředit na práci, kterou bude třeba udělat po vyučování. Když děti odešly, oblékla si kombinézu potřísněnou barvou a pokračovala v natírání plotu, aby byl do rána suchý.

Sotva skončila a vrátila se do třídy, překvapeně sebou cukla. Za zády se jí s prasknutím otevřely dveře, které těsně předtím zavřela. Trochu zmateně jí blesklo hlavou, že Achilles je mrtvý a že už se nikdy nebude moci plížit kolem. Pohled na muže, který stál ve dveřích, ji ale nijak neuklidnil.

Tentokrát byl Xander alespoň oblečený do přiléhavých džinsů, černého trička a rozšlapaných bot. Vlasý měl mokré, z čehož si snadno vyvodila, že se sem vydal nedlouho po koupeli v moři.

„Slečna Boomová?“ Jeho hlas byl energický a hluboký, se sotva znatelným náznakem cizího přízvuku. Tvářil se nanejvýš mrzutě.

Ihned pochopila, co vzbudilo jeho nevoli. Na jedné ruce měl skvrnu od barvy, kterou právě natřela plot. „Omlouvám se, *kyrie* Tsakis – nikoho jsem nečekala, jinak bych...“ vyhrkla.

„Co byste udělala?“ přerušil ji. „Vyvěsila ceduli *Čerstvě natřeno?*“

„Ale já jsem...“

„Máte tu něco, čím bych to mohl očistit?“

Když k ní vztáhl velkou dlaň se skvrnami od barvy, ucukla a znovu si připomněla, že před sebou nemá Achilla. „Samozřejmě,“ vyhrkla a s překvapením zjistila, jak těžké je soustředění, když na ni Xander upírá pronikavý pohled uhlově černých očí.

„Mimochodem,“ dodala, když brala z police plechovku ředidla a čistý hadr, „vítejte doma.“

„V čem?“ vyhrkl. „V tomhle... chaosu?“

Jeho poznámka se jí dotkla, protože byla odjakživa pyšná na svoje organizační schopnosti, ale nechala ji bez odpovědi. Tak či onak, muž, který před ní stál, byl její šéf a zaměstnavatel. „Tu ceduli jsem tam pověsila. Musela spadnout,“ pronesla důstojně.

„To je přece jasné,“ ušklíbl se.

Tyčil se nad ní jako nadpozemský kolos. Byl tak přitažlivý, až se jí z toho tajil dech. Achilles ji naučil, že je v blízkosti mužů lépe zachovat ostražitost, její tělo ale na Xanderovu blízkost odpovídalo znepokojivým souhlasem. „Oceňuju, že jste se zastavil...,“ poznamenala, když si začal z rukou čistit barvu.

„To už se mě chcete zbavit? Tak brzy?“

Pronesl ta slova chraplavým tónem, při kterém se jí zrychlilo srdce. Podle všeho si její poznámku vyložil jako zdvořilou pobídku k odchodu. „Ne, jistěže ne. Jak jsem právě řekla, vítejte, *kyrie* Tsakisi. Všichni na Praxosu jsou rádi, že jste zpátky. Ostrov vás potřebuje... Škola vás potřebuje...“

I já tě potřebuju. Nevědomky zalapala po dechu. Vyděsilo ji, že poslední větu málem vyslovila nahlas.

Svraštil tmavé obočí. Působilo to, jako by četl její myšlenky a nevyslovenou výzvu rovnou zamítl.

„Byl to dlouhý den. Určitě jste unavený,“ nadhodila v pokusu udržet rozhovor.

Rozhlédl se kolem. Po chvíli jej zaujaly pestrobarevné obrázky, které její žáci namalovali k slavnosti.

„Dali si záležet, chtěli vytvořit něco zvláštního,“ vysvětlila.

Byla ráda, že se může soustředit i na něco jiného než na jeho blízkost. Po chvíli usoudila, že by si těžko představovala muže, který by byl Achillovi méně podobný. Achilles byl buclatý a jaksi těstovitý, s hladkými červenými tvářemi a sípavým dechem. Jeho

nevlastní bratr byl naopak dokonalou ukázkou drsné zdatnosti, bronzové dokonalosti a přísné, vznešené všemohoucnosti. Zdálo se, jako by jeho ohromující charisma vyplnilo každou píď prosté učebny. Při pohledu na jeho tělo necítila ani náznak strachu, místo toho se jí zmocnila touha změřit s ním síly. Usoudila, že je čas využít příležitost a jasně vyjádřit názor. „Všichni čekáme, že tu zůstanete.“

S odpovědí si dal na čas: „Když jsem viděl, v jakém stavu je zbytek ostrova, chtěl jsem zjistit, jak vypadá škola.“

„Doufám, že nejste zklamaný?“

„Na takové soudy je příliš brzy.“

Usoudila, že mu tak zdrženlivou odpověď může přičíst k dobru. Působil jako neovladatelná přírodní síla a ona se vedle něj necítila ve své kůži. Z článků v bulvárním tisku věděla, jaký typ žen má v oblibě. Žádná z nich neměla zrzavé vlasy ani pihy, natož brýle z výprodeje, které navíc držely pohromadě pomocí lepicí pásky.

„Dobře,“ prohlásil rázně a odvrátil se, jako by toho už viděl dost.

Ne! „Mohl byste se ještě chvilku zdržet a promluvit si o škole?“

Znovu se k ní otočil čelem a pomalu si nasadil sluneční brýle. „Ne,“ prohlásil bez obalu. „Mám toho tu na práci mnohem víc, jak si jistě dovedete představit.“

„A budete mít příležitost promluvit si o ní třeba dnes večer?“

„Jste neodbytná.“

„Přijdu k vám domů. V kolik hodin mám zavolat?“ Odmítla ustoupit, v sázce bylo příliš mnoho. „Prospekující škola je důležitá pro obnovu ostrova,“ dodala.

Dál ji zpoza tmavých brýlí pozoroval tak upřeně, až ucítila, jak se jí do tváří dere krev. Nakonec ale dostala odpověď, ve kterou doufala: „Dobrá, přesně v osm hodin ve Velkém domě.“

Rychle si v hlavě spočítala, že její známá Maria, Tsakisova hospodyně, bude tou dobou ještě ve službě, takže s ním ve vile nebude sama. „Přesně v osm hodin,“ zopakovala.

Sáhl po klice a cosi zabručel, nahlas ale dodal jen: „Hlavně ať nepřijdete pozdě.“

Odolala nutkání zasalutovat a vykročila, aby za ním mohla zavřít dveře.

„Kdo jsou ti lidé na obrázcích?“ zeptal se náhle a zastavil tak prudce, až do něj málem vrazila. Pokynul k řadě dětských kreseb.

„Vaši rodiče,“ vysvětlila a o několik kroků ustoupila. „Děti chtěly, aby se mohli znovu účastnit oslav, tak aspoň namalovaly jejich portréty.“

„Eleni a Romanose by to určitě dojalo,“ připustil Xander. Na tváři se mu objevil náznak smutku, podle kterého vmžiku pochopila, že před ní stojí přemýšlivý a citlivý muž, pravý opak primitivního Achilla. „Nikdy jim nezapomenu jejich laskavost.“

Ani ona to nedovedla. Byl to také důvod, proč se před nimi nikdy nezmínila o tom, jak ji Achilles napadl. „Je mi to tolik líto... Návrat na ostrov je pro vás určitě těžký,“ poznamenala opatrně.

Obrátil se k ní. Síla jeho pohledu ji málem rozdrtila. „Život jde dál... a my musíme jít s ním. Z čeho nakupujete výtvarný materiál?“ obrátil list. „Bylo mi řečeno, že na ostrově nejsou žádné hotové peníze.“

„To je pravda, hotovost nikdo nemá, ale zavedli jsme tu výměnný obchod, a ten kupodivu docela dobře funguje. Já třeba doučuju děti místního malíře pokojů a on mi za to dává barvy pro školu.“

„To je velmi... podnikavé.“

Myslí to ironicky? „Z nouze ctnost.“

Vyzkoušel ji dalším ze svých záдумčivých pohledů „Přežití ostrova je v zájmu všech. Praxos by ale neměl jen přežívat. Dnes večer si o tom ještě promluvíme.“ S těmi slovy se otočil a odešel.